

den gamle, men lod ham gøre hvad han selv ville. Og hver eneste dag fra morgen til aften kunne man se den døende gartner vande det duftende ukendte træ på sin søns grav der forsvandt så højt oppe i himlen at intet syn kunne følge med.

— Hør han synger endnu, sagde han til alle de mennesker der kom forbi, og de nikkede, mens de så skråt ned i jorden og holdt læberne tæt mod hinanden.

BLOT EN DRENGESTREG

To drenge der var brødre, fordi de havde samme forældre, havde desuden en onkel til fælles der en skønne dag fik fjernet et ben. Af den grund steg drengenes interesse for denne onkel så stærkt at forældrene mente at måtte berolige dem med en videnskabelig forklaring. Onkel havde en dag revet hul på sin storetå, og gennem hullet var der krøbet en masse dyr op i hans ben, nogle dyr der rigtig nok var så små at man slet ikke kunne se dem, og som far kaldte bakterier og mor baciller, hvorfor storebror foretrak at kalde dem bakciller, mens lillebror kaldte dem batterier. Disse løjerlige dyr krøb op igennem benet ad en rød stribe, og det gjaldt om at save benet af før de nåede ind i kroppen for så ville onkel dø. Nu levede han og havde fået kunstigt ben og det var så godt som et rigtigt ben, og dermed mente forældrene at drengene var beroligede.

På bare fødder kom en lille dreng rendende ved siden af en hest for en vogn, ti han ville undersøge hvordan en hest der dog havde fire ben alligevel bar sig ad med at løbe. Derfor glemte han at undersøge hvordan han selv bar sig ad med at løbe, og pludselig rev den ene storetå al den følelse han havde i kroppen til sig, og han hoppede omkring på et enkelt ben og sagde oooh!, mens han forvred sit endnu meget lille ansigt, der aldrig skulle blive større. Fra den dinglede storetå, der sandsynligvis var stødt mod en skarp sten, faldt en tung dråbe blod ned i den nærmeste rendesten — netop som to store drenge kom forbi.

— Ov han har blodforgiftning, sagde den mindste. Du skal til doktoren.

- Næ jeg vil ikke.
 - Du ved måske ikke at du har slået hul på storetåen, og gennem det hul kryber der en hel masse dyr op i dit ben.
 Den lille dreng så nysgerrigt på sin storetå:
 - Du narrer. Jeg ser ikke dyr.
 - Nej for de er så små at man ikke kan se dem. De hedder batterier.
 - Bakciller, rettede hans ældre og klogere storebror. Hvis de kommer op i kroppen på dig, dør du. Derfor skal du have taget benet af.
 - Jeg vil beholde mit ben. Det er mit, sagde den lille dreng og tog om sit ben med bægge hænder.
 - Vil du da gerne dø?
 - Ja, sagde den lille dreng der lige så lidt som alle andre havde prøvet at dø og derfor ikke anså døden for særlig vigtig.
 - Han ved ikke engang hvad det er at dø. Han er dum. Kan du ikke forstå at hvis du dør, så lever du ikke.
 - Jeg er bare ligeglad.
 - Ligeglad er aldrig glad. Hvis du ikke lever, så kan du ikke spise mer og du kan hellerikke lege.
 - Det er også lige meget. Jeg er nemlig en hest.
 - Jamen hvis du er død, kan du hellerikke være hest.
 - Jeg er ikke død.
 - Du er dum. Du dør jo hvis du ikke får taget benet af for du har blodforgiftning og nu er bakcillerne allerede løbet forbi knæet. Du skal til doktoren og have savet benet af.
 - Jeg vil ikke til doktormanden. Han stikker.
 - Doktormanden er da flink, begyndte nu lillebror. Han saver bare benet af så batterierne ikke gør dig spor.
 - Bakcillerne, sagde storebror. Men nu havde den lille dreng, hvis storetå imidlertid helt var holdt op at bløde, mistet alt mod, han spærrede munden op så hans eget hoved, der jo var meget lille, stod i fare for at blive slugt, og tudbrølede så de to store drenge, der rigtignok var små i sammenligning med endnu større drenge, begyndte at få ondt af ham.

- Skidt, sagde den største, den ordner vi. Vi tar ham med hjem og saver selv benet af ham. Vi bruger min løvsav.
 - Jamen det - det kan vi ikke -
 - Sæfeli kan vi det. Sådant et tyndt ben er da ingenting mod den træstamme jeg savede over i forgårs uden at ryste. Hvad hedder du?
 - Peter, sagde den lille dreng med så megen gråd i stemmen at der næsten ingen stemme var.
 - Kom så, Peter. Så skal du sletikke til doktoren. Så skal jeg nok save dit ben af.
 - Jeg vil have mit ben, råbte den lille. Jeg vil også have dit ben for jeg er en hest.
 - Jamen du får jo selv lov at beholde det. Og så får du et kunstigt ben og det er lige så godt som et rigtigt ben og så har du tre. Men du skal rappe dig for bakcillerne kan snart løbe igennem sådant et lille ben som dit der.
 - Må jeg så få mit ben og beholde?
 - Ja sæfeli, og du får det med hjem og lege med.
 - Jeg vil være hest når jeg bliver stor, forklarede den lille mens han tillidsfuldt gik med de to brødre, for en hest kan løbe alt hvad den kan.
 De to store drenge gav ham ret og følte sig meget større mens de gik og gav ham ret.
 - Så kommer vi nok i avisen, hviskede storebror til lillebror.
 Der var heldigvis ingen hjemme så lillebror fik lagt Peter til rette på køkkenbordet mens storebror hentede sin løvsav. Peter pludrede uafbrudt om løbende heste og anede ikke uråd da lillebror smøgede hans bukser op og storebror hævede savven. Men da savbladet bare rørte benet, sparkede han og skreg og ville hjem, og da han nu forekom helt uimodtagelig for fornuftargumenter, vidste brødrene intet bedre end at binde ham med tøjsnoren. På trods af sin lidenhed viste Peter sig i besiddelse af kæmpekræfter, og der gik skæbnesvanger lang tid før drengene tilstrækkelig forsvarligt havde fået viklet tøjsnoren rundt om hans truede krop og ned om køkkenbor-

dets ben. Så lå han omsider ubevægelig, men skreg stadig så hysterisk at storebror ikke kunne skaffe ørenlyd for sine ordrer til lillebror, derfor måtte han selv proppe sit lomme-tørklæde ned i den skrigende mund og blive bidt i fingeren og komme til at bløde, men det ansede han knap for han var en rask dreng.

Stolt satte han da saven i benet et godt stykke over knæet og savede så det var en lyst. Ubehagelig overrasket blev han over at der kunne være så meget blod i så lille et ben, men de enedes om at anse det for et vidnesbyrd om at blodforgiftningen var langt fremskreden hvorfor det var på høje tid at komme den til livs. Og storebror savede mens blodet sprøjtede og trævler og rødt kød væltede op i savrenden der ikke blev så lige som den helst skulle.

– Puh, stønnede han. Det er så mærkeligt at save i. Prøv du. Lillebror tog fat, benovet for han havde aldrig før fået lov at låne storebrors løvsav. Og da han aldrig havde savet før, kunne han ikke mærke at det var mærkeligt at save i, og han sagde:

– Det er skægt og save.

– Du kommer jo ingen vegne. Lad mig!

Storebror savede igen, mens lillebror i ekstase trippede frem og tilbage på det blødende gulv – han blev højlig forbavset da storebror sagde:

– Det skidt, det vil ikke gå af.

– Lad mig, sagde lillebror.

Uden at gøre modstand gav storebror sin sav fra sig. Som et regnvejr dryppede blodet ned på gulvet og krøb hen over det som en tyk slange.

– Vi må – have det hele væk inden mor kommer hjem.

Lillebror standsede og så forundret på storebror der svedte:

– Jamen – får han så blodforgiftning?

– Tror du ikke jeg er ligeglad. Vi får tæsk når far kommer hjem.

– Kommer vi da ikke i avisen?

– Vi kommer i seng.

Lillebror begyndte at føle sin næse. Slapt lod han saven falde så blodet plaskede om deres ben.

– Storebror – tror du – tror du ikke det er nok med sådant et hul som batterierne falder ud af –

Han forsøgte at pege på Peters rodede sår, men opgav det, armen var for tung.

– Det kan godt være, sagde storebror ligegyldigt. Ublidt rev han lomme-tørklædet ud af Peters mund der ikke forandrede stilling af den grund, han lå og gloede op i loftet og gad ikke engang lukke munden.

– Øv hvor han ser dum ud, sagde storebror med dyb foragt.

– Jamen – han er da også dum, alt det han sagde om heste ...

– Nu kan du godt gå hjem, sagde storebror til Peter. Benet er savet nok af.

– Jamen vi må da binde ham op –

– Å kan han ikke engang gøre det selv, det pattebarn.

Desperat gav han sig til at rive i tøjsnoeren der som en lasso slyngede sig rundt om lillebror og ham selv, hvorfor storebror bandede så stygt at lillebror så beundrende på ham. Da de langt om længe var færdige, blev Peter alligevel liggende med tomme øjne og åben mund.

– Han rører sig slet ikke, sagde lillebror nysgerrigt.

– Å man ser da straks at han er død som en død sild.

– Er han – rigtig død?

– Sæfæli er han død. Han kunne jo bare have ligget stille – bakkeller gider sæfæli ikke vente på at man binder sådan en grim unge.

– Jamen – kan han da ikke blive levende igen?

– Sæfæli kan han da ikke blive levende igen når han er død af blodforgiftning. Se nu hvordan her ser ud.

Lillebror så – og uden at betænke sig et sekund gav han sig til at tisse i bukserne, det løb ned ad benet og dryppede ned i blodet, og han tudbrølede for at storebror ikke skulle høre det dryppe.

– Hold din mund! Vi må have det hele væk før mor kommer. Tag ungen der og smid ham ud på vejen, han er ikke

til noget. Jeg må vaske op for det har du jo ikke forstand på.

-Jamen - jeg kan ikke bære ham alene - det var dig der ville det - det er også din sav -

-Hold din mund, dit pattebarn, så kan du vel slæbe ham -men pas på ingen ser det - for så tror de vi har slået ham ihjæl - og så blir vi sat i fængsel -

-Jamen - han er jo død af blodforgiftning -

-Å tror du de har forstand på at se det. Rap dig!

Lillebror hev i Peter så han faldt ned på gulvet og blodet sprøjtede op og ned ad væggene og lillebror skreg og storebror råbte:

- Klodsmajor!

-Er du ikke kommet længere, spurgte lillebror da han kom tilbage, storebror lå på knæ og skrubbede, men der var ingen forandring at se, alt var stadig lige rødt.

-Hvor skal jeg gøre af det? stammede storebror, og lillebror hørte triumferende at nu var også han ved at tude.

-Der var ingen der så det. Jeg smed ham på vejen. Han sagde ikke spor. Men jeg er også for stor til at høre på alt hans pjat om heste.

Storebror forsøgte at løfte gulvspanden for at hælde det kulørte vand i vasken. Det ringede på døren.

- Vi lukker ikke op.

Lillebror tissede igen, og da han bedende så på storebror, da tissede også han. Det blev ved at ringe. Lillebror så ud under køkkengardinet, men rev straks øjnene til sig.

- Det er - det er en po - poti - polibi -

-Der kan du se hvad jeg sagde, hvæsed storebror, og lillebror syntes pludselig at det var en helt ny storebror med skæv mund -

- de tror - at det er os -

Storebror tav. Så kom han til at se ned på gulvet.

- Vi må have det væk, sagde han pludselig. Og som besatte gav de sig til at skrubbe det tykke blod frem og tilbage på gulvet. Døren ringede endnu.

- De kommer ind. De sprænger døren.

- Tar - tar - tar de os, hviskede lillebror rystende:

- Det var dig der begyndte.

- Det er bare mor, sagde storebror og smilede med et så han lignede sig selv, blot var han rød over hele hovedet, men det kunne mor nok vaske af.

- Mor, råbte lillebror.

- Jeg har jo slet ikke været hjemme, sagde mor udenfor.

- Nå, sagde politibetjenten. Der en der har kørt en lille dreng over lige uden for Deres hus, han synes at være kørt videre, og ingen har set noget til det.

- Det er da vel ikke - en af mine -

Det tog i døren. Storebror trak lillebror med ud af køkkenet og smækkede døren i.

- Å gudskelov, stønnede mor og kyssede dem begge to, hvorved hun fik ikke så lidt blod på sig.

-Jamen hvordan er det dog I ser ud?

Drengene sagde ingenting.

- I er jo helt røde - er I kommet noget til - gør det ondt?

Drengene svarede ikke.

- Svar dig, lever I - er det jer der er blevet kørt over?

- Ja mor, sagde storebror og begyndte at græde.

- Også mig, sagde lillebror og grød med. Midt over.

- Kom dog og bliv vasket rene, gispede mor. Hun rev døren op til køkkenet, blodet skvulpede om hendes ben og hang i kager på væggene.

-Jamen er I da blevet kørt over herinde?

- Ja mor, grød storebror.

- På een gang, grød lillebror.

Politimanden stod pludselig i døren med storebrors løvsav i hånden:

- Hvad er det?

- Jeg ved det ikke, sagde mor, lad mig dog nu få dem vasket. Og hun vaskede dem hvide som engle. Derefter blev de lagt i seng som storebror havde spået. Men de kom alligevel i avisen den følgende dag.